

konservative Folkeparti, eller fra Bagermestrenes Organisations Side eller fra nogen anden Side forsøgt at skaffe Bevis for, at det af Hensyn til Lærlingenes faglige Uddannelse er nødvendigt, at Lærlingene arbejder fra Kl. 4 til 6 Morgen, og jeg tror, vi alle er enige om, at vi ikke kan ændre Lærlingeloven, naar der ikke er fremkommet noget som helst, der godtgør, at der er Grund til at ændre den.

Samtidig med, at dette Spørgsmaal rejstes, rejste vi indenfor Udvalget Spørgsmaalet, om man ikke med det samme skulde samle alle de gældende Bestemmelser om Børns Arbejde saavel i Fabrikker og Bagerier som i andre Virksomheder, fordi, som vi ogsaa alle var enige om, det maatte være meget vanskeligt saavel for Arbejdsgiverne som for Arbejderne at finde ud af disse Bestemmelser. Naar en Fabrikejer skal sørge for, at hans unge Mennesker arbejder i Overensstemmelse med den gældende Lov, skal han slaa op i Lærlingeloven, han skal slaa op i Fabrikloven for Arbejdsdrengeens Vedkommende, og han skal endelig slaa op i denne nye Lov for sine Arbejdsdrenge Vedkommende, thi der er her truffet Ændringer i de tidligere Bestemmelser. Og akkurat det samme gælder Bagerne, hvor der ogsaa er tre forskellige Love med hinanden ændrende og supplerende Bestemmelser. Der blev derfor nedsat et Underudvalg, der skulde tage den Opgave op at samle alle disse Bestemmelser. Samtidig med, at Underudvalget gjorde dette Arbejde, skulde det ærede Medlem Hr. Pitzner forsøge et Forlig eller en Overenskomst og fremskaffe Oplysninger fra Bagerfaget.

Ved det ærede Medlem Hr. Hegelund-Langes Død hindredes Udvalgets Forhandlinger i lang Tid. Da man igen mødtes, var Underudvalgets Flertal, de Konservative og Venstre, klar over, at det vist ikke kunde lade sig gøre i Aar at gennemføre et Kodifikationsforslag. Fra vor Side var der udarbejdet et saadant til Behandling først i Underudvalget og derpaa i hele Udvalget. Det var udarbejdet ikke ud fra et skarpt socialdemokratisk Synspunkt, men saaledes, at det skulde kunne samle alle. Alle var enige om, og det er jeg taknemmelig for, at man skulde samle alle disse Bestemmelser, men man var ikke enig om, at fremme Arbejdet. Naar Spørgsmaalet saa rejste sig: hvorfor blev der ikke i denne Samling, hvor der dog var Tid nok, fremsat et saadant Lovforslag? blev der svaret, at man maatte først spørge de paagældende Organisatio-

ner. Naar jeg nu om et Øjeblik skal gennemgaa vort Forslag, vil man se, at det er meget lidt radikalt. Jeg tror ogsaa, at Udvalget i det store og hele kunde billige det. Det Spørgsmaal, der altsaa skulde stilles Organisationerne, maatte være det, om de, da Udvalget var enigt og billigede disse Bestemmelser, kunde give dem deres Tilslutning, eller de vilde gøre gældende, at de, for stadig at faa billig Arbejdskraft og stadig at have Ret til at udbytte unge Mennesker under 18 Aar, maatte sætte sig mod et saadant Forslag. Jeg synes egentlig ikke, det er rigtig værdigt fra Regeringens og Rigsdagens Side at henvende sig til Organisationerne med det Spørgsmaal: Vil I tillade, at vi laver en Lov, der hindrer en Udbytning, som kun de allerdaarligste indenfor Arbejdsgiverne foretager? Vi kunde derfor ikke se, at der var noget Argument for ikke at forelægge det samlede Lovforslag nu. Det foreligger altsaa som vort principale Forslag under Ændringsforslag Nr. 1.

I dettes § 1 findes den direkte fra Washington-Konventionen hentede Bestemmelse, at Børn, der ikke er fyldt 14 Aar, ikke maa arbejde i de Virksomheder, der omfattes af Loven; og det er efter vort Forslagsmøntlige Byerhvervsaavel Haandværks-, Industri-, Handels-, Beværter- som Transportvirksomheder. Det er til stor Gene, om man indenfor de forskellige Virksomhedsarter skal have forskellige Regler, nogle i Fabrikloven, nogle i kommunale Vedtægter, og vi har derfor ment, at det var rigtigt at samle alle disse Erhvervsgrene og give dem de samme Regler. §§ 2, 3 og 4 giver Reglerne om Arbejdstiden, § 2 om dens Længde, § 3 om Afbrydelser og Hvilepauser og § 4 om det Tidsrum i Døgnet, indenfor hvilket Arbejdstiden skal lægges. Med Hensyn til § 2 vil jeg gerne vise tilbage til Fabrikloven af 1873, vor første Fabriklov, der altsaa snart kan fejres sit 50 Aars Jubilæum. Denne Fabriklov havde i Modsætning til de senere fastslaaet saavel en Brutto- som en Nettoarbejdstid for unge Mennesker. Den fastsattes til 12 Timer brutto og 10 Timer netto. Disse 10 Timer for unge Mennesker mellem Udskrivning af Skolen og det attende Aar har været gældende samtlige disse 50 Aar. Bestemmelsen gælder kun for Fabrikker. Det er en ganske ejendommelig Situation for Øjeblikket, hvor Arbejderne gennem deres Organisationer har opnaaet at faa Arbejdstiden nedsat til 8 Timer; at se en Smedevirksomhed, der arbejder med Svende, have dem arbejdende 8 Timer, medens man ved Siden deraf — i alt Fald indtil den nye